

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harpii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De inflammatione voluntatis igne amoris ardentissimi. Cap. LIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

tunc agitur à spiritu Dei, de quo dicit beatus Paulus: *Qui spiritum Dei aguntur, hi filij Dei sunt.* Quamuis autem omnes huiusmodi impressiones in admirationem operum diuinorum animam sustollant, super omnia tamen reddit hominem attonitum largisua communicatio diuinæ naturæ, qua seipsum liberaliter offert fruendum cunctis creaturis, vnicuique iuxta suam dispositionem, vel aptitudinem, præcipue tamen beatis spiritibus in fruitione gloriæ, & gratiæ suæ. Ex hac admiratione acquirit singularè in diuina bonitate confidentiã, & quoddam internum spiritus gaudium, cunctas animæ potentias & ipsam spiritus vnitatem penetrans.

De inflammatione voluntatis igne amoris ardentissimi.

Cap. LIII.

Tertius riuulus ab vnitatem spiritus in superiorem defluens voluntatem seu vim amatiuam, est infusio quædam ignis spiritualis, id est, charitatis, voluntatem penetrans tranquillo, & quieto amore, qui nõ erumpit sicut amor practicus, qui homini inferiori infunditur, sed amor iste recipitur in viribus intellectualibus à corpore separatis, & est silens, purus, ac perfectè depuratus, vel excoctus instar olei, quod non supereffluit cum sufficienter fuerit bullitum. Hic amor nobilior est alio, sicut aurum terra; & subtilior, sicut aër aqua; trahens, semper superiores vires ad suam originem, quantoque spiritualior fuerit, tantò minorem ingerit laborem. Calor autem huius amoris tam vehemens est, quòd totum hominem videtur comburere atque consumere, & quasi in ignitum seu viuum carbonem transferre, atque in immensum illum diuini amoris ignem trahere, & annihilare, adèd vt amans spiritus diuinum amorem inuocare compellatur sine intermissione, vt se intrahat, deuoret, annihilet in abyfso immensæ suæ magnitudinis: è contra verò diuinus amor intellectuali impressione clamat, incessanter in spiritu, vt amet illum amorem, qui ipsum æternaliter amauit. Hæc autem vox est excitatio quædam interna seu motio in spiritu nostro, omni exteriori materiali tonitruo terribilior, & violentior, ita vt coruscatio eius spiritui calum aperiat, ac lumen illi æternæ veritatis ostendat: quia amor nunquam quiescit, quin se semper cupiat multiplicare. Et quantò spiritus plus amat, tantò ardentius concupiscit, sic quòd tandè ardor amoris tam intemperatus, & vehemens efficitur, vt ipsi amoris exercitium inter Deum & spiritum vadat, & redeat more vehementis fulguris, spiritum penitus consu-

Riuus diuinae operationis in voluntatem.

Amorem Dei clamare in nobis.

mere volentis. Causa huius est, quia amor practicus & fructuosus efficiuntur aequè fortes, quod nusquam in gradibus praecedentibus contingit, nisi fortè interdum ex speciali dono Dei, sed hic partim aequales iudicantur.

Amor practicus.

Et vt intelligas, tunc propriè dicitur amor practicus, quando spiritus noster suo creato amore agit, & impellit ad Deum, & ad omne quod Deo placitum esse potest: sed tunc dicitur amor fructuosus, quando spiritus noster feliciter agitur à spiritu Dei, in qua inactione Dei omnes apparitiones, & eleuationes mentis consistunt, & omnis omnino perfectio. Attamen in omni diuino amore est aliqua fructio, sed in praecedentibus gradibus secundùm cõmunem cursum praualeat amor practicus, & fructuosus cogitur cedere: in sequentibus verò praualeat amor fructuosus in conuersione ad Deum, & cogitur amor practicus cedere: quia tunc spiritus magis agitur in spiritu diuino, liquecendo in spiritu diuino, vt vnus spiritus fiat in ardore charitatis. In praesenti autem gradu confligunt aequali * violentia, ita vt interdum spiritum nostrum cedere oporteat, interdum diuinum. Et quia aequè vehemètes, aut potentes sunt, & insuper spiritus noster adhuc non est habituatus ad expirationem, naturaque hominis naturaliter vigorosè resistit expirationi, idcirco agitur in homine tantus conflictus, quia neuter horum spirituum vult cedere, sed vterque praualere desiderat. Spiritus namq; humanus omni momento desiderat absorbere immensitatem Dei, & putans absorbere, vel deuorare, deuoratur: sicut piscis putans se escam deuoraturum, extrahitur hamo intus latente.

Amor fructuosus.

Ad istum gradum conuersionis pertinet septimus gradus amoris, qui in Scripturis appellatur amor superferuidus, id est, amor, qui praenimio calore ebullit. De hoc dicit Hugo, cap. 7. caelestis hierarchia: Nostis enim quomodo id quod feruet quadam incendij sui violentia iactatur extra se, tollitur supra se, & facit motionem magnam ex inuisibili aestuatione: sic etiã amor superferuidus magna vi projicit spiritum supra seipsum, & extra seipsum. Hic amor propter magnam suam feruorem potenter expellit ab homine omnes inordinatas affectiones, omnes occupationes, & sollicitudines, aut studia, omnia deniq; exercitia, quae non congruunt ei affectui, & impulsui: quia vt dicit Bernardus serm. 35. super Cantica: Anima, quae semel à Domino didicit, & accepit intrare ad seipsam, & in intimis suis Dei praesentiam suspirare, & ex parte fructuosus, inquam, anima nescio an vel ipsam gehennam ad tempus experi-

* Alias potentia.

ri,

Amor feruidus.

ri,

ziri horribilius poenaliusve ducat, quàm post spiritualis studij huius gustatam semel suauitatem exire denudò ad illecebras, vel potius molestias carnis explendas. Sic ergo valde succinctè transcurrimus istam consurrexionem superiorum virium: quia nihil dignum inde loqui possumus, respectiue ad id, quod est in veritate. Etiam silemus de operationibus, quæ à Spiritu sancto in huiusmodi hominibus aguntur, quia multiplicari seu variari possunt supra numerositatem capillorù capitis: sed principale opus eius est extractio, & intractio, de quibus tangam in sequenti gradu ad laudem Dei.

De consurrexione vitæ contemplatiuæ spiritualis, quæ celebratur in vnitate supereminenti animæ. Cap. LIIII

Consurrexio, quæ fit in suprema parte animæ, hoc est, in essentiali animæ vnitate, quæ est fons & origo virium superiorum, nãc tandem absoluenda. Hæc vnitas, in quantum vnitas, non operatur: attamen ab ipsa accipiunt omnes vires virtutè, & potestatem operandi. In hac vnitate omnino necessarium est, vt vel Deo similes efficiamur per gratiã & virtutes, aut dissimiles per peccata. Sine hac similitudine iam dicta, Deo supernaturaliter vniri non possumus: quia peccatum, quod in nobis causat dissimilitudinem quandam ad Deum, efficit quoque abyssale mediũ non solũ inter nos & Deum, verũ etiam inter potentias animæ & essentiam eius, quam Deus inhabitat, ita vt vires ipsæ, id est, spiritus noster, essentiæ suæ nequeant vniri: in quo vtique requies spiritus consisteret, si non exularet in regione dissimilitudinis per peccata, & immortificationem. Sed quãdo anima perfectè ornata est diuina similitudine in virtutibus, & gratijs, tunc spiritus noster felici submersione demittit se in amorem fructuum. Et ex hoc ipso fit quædam vnio supernaturalis cum Deo per medium virtutum, & gratiarum. In qua scilicet vnitate nos à Spiritu sancto suscipimur, & versa vice nos cum Spiritu sancto suscipimus Patrem, & Filium, imò totam deitatis naturam. Porrò in hoc summa nostra beatitudo consistit, quòd per similitudinem virtutum, & medium luminis gratiæ, spiritus noster introducatur in requiem essentialis vnitatis suæ, cui Deus cum omnibus diuitijs suis se liberaliter infundit. De ista vnione hic intendimus loqui, quia consurrexio ad istam est nobilissima, prouehens spiritum nostrum ad summum exercitium sub increato lumine exercitari possibile, profundatque nos

Hhh

semper

Beatitudo
hominis
quæ.